

தத்தாத்திரேயர் சரித்திரம்

எழுதியவர்

சாந்திப்பிரியா

(nrj1945@gmail.com)

பிரும்மாவின் படைப்பு

ஜென்ம ஜென்மாந்திரங்களுக்கு முந்தைய காலம் அது. பிரபஞ்சத்தின் துவக்கமே இல்லாத காலம். புராணங்களின்படி உருவமற்று இருந்த பரமாத்மன் என்ற எதோ ஒரு சக்தி மட்டுமே இயங்கிக் கொண்டு இருந்த காலம் அது. பரமாத்மன் என்ற சக்தியே பராசக்தி எனப்படுபவள் என்றே செளந்தர்யலஹரி, சக்தி புராணங்கள் போன்ற நூல்களில் இருந்து அறிகின்றோம். மூன்று தெய்வங்களான பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூவரையும் உள்ளடக்கி நின்றவள் அந்த பராசக்தி.

ஒரு முறை பரமாத்மன் என்ற அந்த உருவமற்ற சக்தி பதினான்கு உலகையும் படைக்க எண்ணி அதற்குத் தேவையானவர்களான பிரும்மா, விஷ்ணு, மகேஷ்வரர்களைப் முதலில் படைத்தாள். பிரபஞ்சத்தின் முதல் பகுதி துவங்கியது. படைக்கப்பட்ட அந்த மூவரில் படைக்கும் ஆற்றலைப் பெற்ற பிரும்மாவோ, சற்றும் தாமதிகாமல் தான் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உடனேயே பன்னிரண்டு உலகங்களையும், அற்புதமான எண்ணற்ற ஜீவராசிகளையும் படைக்கத் துவங்கினார். மனித குலம் உயிர் பெறத் துவங்கியது.

சிருஷ்டியை துவங்கிய பிரும்மாவோ அதன் ஆரம்பமாக ஏழு தேவ ரிஷி முனிவர்களான அங்கீரச, அத்ரி, வஷிஷ்டர், புலசா, புலத்தியா, மார்கசி, மற்றும் க்ராது என்பவர்களை படைத்தார். அப்படி படைக்கப்பட்ட பிரும்மாவின் மானசீக புத்திரர்களில் அத்ரி முனிவர் இரண்டாமவர் ஆவார். அதைத் தொடர்ந்து பிரும்மாவின் உடலின் இருந்த அனைத்து பகுதிகளில் இருந்தும் பல்வேறு குணங்களைக் கொண்ட படைப்புக்கள் மெல்ல மெல்ல வெளிவரத் தோன்றியவண்ணமே இருக்க, முனிவர்களிலும் மேலான முனிவரான கர்த்தபிரஜாபதியும் பிரும்மாவின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து அவதரித்தார்.

இப்படியாக உலகம் தோன்றி சில காலம் உழன்றது. படைக்கப்பட்ட பலவுலகப் பிறவிகள் தங்கள் இஷ்டப்படி கட்டுக் கோப்பின்றி வாழத் துவங்கினர். தான்னால் கஷ்டப்பட்டு படைக்கப்பட்ட பிறவிகள் கட்டுக் கோப்பின்றி வாழத் துவங்கினதினால் பல காலத்திற்குப் பிறகு உலக வாழ்கையினால் ஏற்பட இருந்த பின் விளைவுகளைப் பற்றி மனக் கண்ணால் கண்ட பிரும்மா கவலையுற்றார். வாழ்கையில் ஒழுக்கம் இன்றி உன்னதமான ஆன்மீக வாழ்கையை உருக்குலைத்த வண்ணம் தான் தோன்றித்தனமாக பூவுலகப் பிறவிகள் வாழ்வதைக் கட்டுப்படுத்தி அவர்களை நல்ல நிலைக்கு

வழி நடத்திச் செல்லும் ஒரு மார்கத்தைத் துவக்க எவரையாவது படைக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் எழுந்து விட்டதை உணர்ந்தார். மனதில் நீண்ட நேரம் பல்வேறு நிலைமைகளையும் தீர ஆலோசித்தார். பிரகதியைப் படைத்த பொழுது அவர்களுடன் வெளி வந்திருந்த நியதிகளும் வேத மறைகளும் ஒரு உண்மையை வெளிப்படுத்தி இருந்தன. பூவுலகப் பிறவிகள் தான் தோன்றித்தனமாக வாழ்வதைக் கட்டுப்படுத்தி நல்ல நிலைக்கு அவர்களை வழி நடத்திச் செல்லும் மார்கத்தைக் காட்ட வேண்டும் எனில் ஆரம்பத்தில் அவர் படைத்திருந்த ஏழு தேவ ரிஷி முனிவர்களில் ஒருவரான அத்ரி முனிவருக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையினால் மட்டுமே அதை செய்ய முடியும் என்பதே அந்த உண்மை. என்ன செய்யலாம் என நிதானமாக பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் ஆராய்ந்து யோசித்துப் பார்த்த பொழுது அவருக்குக் புரிந்தது அந்த உண்மை.

அத்ரி முனிவர் திருமணம்

அத்ரி முனிவர் திருமணமாகாதவர். நியதிகளின் விதிப்படி அத்ரி முனிவர் மற்றும் அவருடைய மனைவிக்கு ஒரு உத்தமமான பிள்ளை பிறக்க வேண்டும். அப்படி பிறக்கும் மகன் மூலமே உருக்குலைத்த வண்ணம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆன்மீக வாழ்கையை சீர்படுத்த முடியும். அதை அவர் மூலம் பிறக்கும் பிள்ளையினால் மட்டுமே செய்ய முடியும் என்று இருந்ததினால் திருமணமே ஆகாத அத்ரி முனிவர் மூலம் அந்த செயலை எப்படி செய்வது என்பது ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது. அதற்கு முன்னோடியாக திருமணமாகாத அத்ரி முனிவரிடம் சென்று திருமணம் செய்து கொள்ள அவரை சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும். அதற்கான காரணங்களை அவரிடம் விளக்கமாகக் கூற வேண்டும். இல்லை எனில் அவர் திருமணம் செய்து கொள்ள மறுத்து விடுவார். ஆகவே அவருக்கு எப்படித் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பது, யாரை மனைவியாக அமைப்பது, இதற்கு என்ன செய்யலாம் என யோசனை செய்த பொழுது நல்ல வழி தெரிந்தது.

முனிவர்களைப் படைத்த பொழுது பிரும்மாவினால் படைக்கப்பட்டு இருந்த ஒரு மாமுனிவர் கர்த்தபிரஜாபதி என்பவர் ஆவார். கர்த்தபிரஜாபதி பிறந்த பல காலத்திற்கு பின்னர் பிரும்மாவின் பேத்தியையே திருமணம் புரிந்து கொண்டு அவள் மூலம் ஒன்பது பெண்களைப் பெற்று எடுத்து இருந்தார். கர்த்தபிரஜாபதிக்குப் பிறந்திருந்த அந்த ஒன்பது பெண்களில் அதி உத்தமமானவரும் நற்குணங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமைந்து இருந்தவள் அனுகூயா என்ற ஒரு பெண். அவளை எப்படியாவது சம்மதிக்க வைத்து அத்ரி முனிவருக்கு அவளையே திருமணம் செய்து கொடுத்து விட்டால் அவர்கள் மூலம் ஒரு பிள்ளையை பிறக்க வைத்து அந்தப் பிள்ளை மூலம் உருக்குலைத்த வண்ணம் மனிதர்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த வாழ்கையை கட்டுப்படுத்தி , அவர்களை நல் வழியில் கொண்டு சென்று உலகில் ஆன்மீக வாழ்கையை சிறப்பாக அமைய வைக்கலாம் என்று நம்பி அதற்கான முயற்சிகளை மேற் கொள்ளலானார் .

அதற்கேற்றபடி அரங்கேறி நடந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளினால் அத்ரி முனிவர் கர்த்தபிரஜாபதிக்குப் பிறந்திருந்த அனுகூயாவை மணந்து கொண்டார் . ஆனால் விதிப் பயனாக அதிலும் பிரும்மா நினைத்தபடி நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறவில்லை. திருமணம் ஆகி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆனாலும் அந்தத் தம்பதியினருக்கு எந்த ஒரு மழலை செல்வமும் கிடைக்கவில்லை. மனதில் வருத்தத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தனர் . இன்னமும் தனக்கு ஒரு மழலை செல்வம் கிடைக்கவில்லையே என்று வருத்தமுற்ற அத்ரி முனிவர் தனக்கு ஒரு மழலைச் செல்வம் வேண்டும் என்ற கோரிக் கையுடன் ஒற்றைக் காலில் நின்றபடி பல வருடங்கள் கடுமையான தவத்தில் இருக்கலானார் .

ஒற்றைக் காலில் நின்றபடி பல வருடங்கள் கடுமையான தவத்தில் இருந்த அவருடைய வைராக்கியத்தைக் கண்டு தேவர்கள் திகைத்து நின்றனர் .

அதுவே தக்க தருணம் என பிறும்மா நினைத்தார் . மூன்று தனித் தெய்வங்களாக - பிறும்மா, விஷ்ணு, சிவன்- என்று தனித் தன்மைகளுடன் தாங்கள் படைக்கப் பட்டிருந்தாலும், தன் எண்ணம் ஈடேற வேண்டும் என்றால், கடுமையான தவத்தில் ஆழ்ந்து இருக்கும் அத்ரி முனிவரின் தவத்தை மெச்சும் வகையில் அவர் முன் மும்மூர்த்திகளாகச் சென்று காட்சி தர வேண்டும். அப்பொழுது தனக்கு ஒரு மழலைச் செல்வம் வேண்டும் என்று வேண்டியபடித் தவமிருக்கும் அத்ரி முனிவரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டு அவர் விரும்பும் வளமான மழலைச் செல்வத்தை அளிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வதின் மூலமே பிரச்சனைக்கு ஒரு வழி பிறக்கும் .

பிறும்மா நினைத்தபடியே அடுத்தடுத்து நிகழ்சிகள் நடைபெறலாயின. அத்ரி முனிவரின் தவத்தினை மெச்சி அவருக்கு மும்மூர்த்திகளும் காட்சி தந்தனர். விரைவிலேயே அவருக்கு தாங்கள் அம்சமாகவே ஒரு பிள்ளை தோன்றுவார் என்று ஆசி கூறிச் விட்டுச் சென்றனர் என்றாலும் உண்மையில் மும்மூர்த்திகளில் பகவான் விஷ்ணுவே பின்னர் அந்தப் பிள்ளைகப் பிறக்க இருந்தார். அதற்கு ஒரு பின்னணிக் காரணம் இருந்தது. மும்மூர்த்திகளும் தாங்கள் அம்சமாகவே ஒரு பிள்ளை அவர்களுக்குப் பிறப்பார் என்று ஆசி கூறிச் விட்டுச் சென்றதினால் அத்ரி முனிவர்-அனுசுயா தம்பதியினர் அடைந்த மகிழ்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அந்த அத்ரி முனிவரும் அனுசுயாவும் எப்படிப்பட்ட தம்பதியினர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். கற்பின் சின்னம் அனுசுயா. தவ வலிமையின் சின்னம் அத்ரி முனிவர். நன்கு சீவி முடித்த தலை, கழுத்தில் ருத்திராட்ச மாலைகள், ஒரு கையில் கமண்டலம், இன்னொரு கையில் ஒரு தண்டம் (கழி) இதுவே அத்ரி முனிவர் வைத்து இருந்தவை.

அத்ரி முனிவரின் பெருமைகள்

அத்ரி முனிவரின் பெருமை எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? ஒருமுறை

வசிஷ்டருக்கும், விஸ்வாமித்திர முனிவருக்கும் தீராத அளவுக்குப் பகை உண்டாயிற்று. அந்த சமயத்தில் வஷிஷ்ட முனிவர் இருந்த நாட்டை ஆண்டு வந்த கல்மசபாதா என்ற மன்னன் ஒரு நாள் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்ற பொழுது அங்கு வஷிஷ்டரின் மகனைக் கண்டான். மன்னன் கல்மசபாதாவிற்கு வஷிஷ்டரின் மகன் யார் என்று தெரியாததினால், காட்டில் வேட்டையாடச் சென்ற பொழுது அங்கு இருந்த வஷிஷ்டரின் மகனைக் கண்டு கொள்ளாமல் இருந்து விட்டான். அதனால் தன்னை மரியாதைக் குறைவாக நடத்தி விட்டான் என்று வஷிஷ்டரின் மகன்களில் ஒருவரான சக்தி என்பவர் தவறாக எண்ணிக் கொண்டு கல்மசபாதாவை ஒரு இராக்ஷசன் ஆகும்படி சாபமிட்டு விட்டார். அந்த சாபத்தினால் இராக்ஷசனாக மாறினான் கல்மபாதா. இராக்ஷசனாக மாறிய கல்மசபாதாவோ தெரியாமல் செய்த தன் தவறுக்கு இப்படி ஒரு தண்டனையை வஷிஷ்டரின் மகன் சக்தி தந்து விட்டாரே என மனம் புழுங்கி அதற்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள எண்ணினான். வஷிஷ்டரின் பரம எதிரி போல செயல்பட்டுக் கொண்டு இருந்த விஸ்வாமித்திர முனிவரிடம் சென்று தனக்கு உதவுமாறு வேண்டி நின்றான். வஷிஷ்டருக்கு அப்படி ஒரு நிலைமை வராதா என்று எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்த விஸ்வாமித்திர முனிவரும் உடனடியாக தன் முழு ஆதரவையும் கல்மபாதாவுக்குத் தர, அதைப் பெற்றுக் கொண்டவன் தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் வஷிஷ்டரின் அனைத்து மகன்களையும் பிடித்து கொண்டு விழுங்கினான். மகன்கள் அனைவரையும் இழந்து நின்ற வஷிஷ்டர், மனம் துடித்துப் போய் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து, செய்வதறியாது அதற்கு ஒரு வழி தேடிய வண்ணம் தவத்தில் அமர்ந்து விட்டார்.

அந்த சமயத்தில் தான் வஷிஷ்டரின் மகன் சக்தியின் மனைவி கர்பமுற்று இருந்தாள். கணவனைப் பறி கொடுத்த வருத்தத்தில் இருந்த அவளுக்கு சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஒரு மகன் பிறந்தான். பிறந்த மகன் வளர்ந்து

பெரியவன் ஆனான். மெல்ல மெல்ல நடந்த முடிந்திருந்த அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் பற்றி அறிந்து கொண்டான். மனதில் கோபம் துளிர் விட்டது, அது கோபக் கனலாய் மாறியது. தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு கல்மாசபாதா என்ற இராக்ஷசனால் ஏற்பட்ட கொடுமைக்கு பழி தீர்க்க முடிவு செய்து அனைத்து இராக்ஷசர்களையும் பூண்டோடு அழிக்க எண்ணி பெரிய யாகம் செய்யத் துவங்கினான். அந்த யாகம் வளரத் துவங்கி வெற்றி பெற்றால், வஷிஷ்டர் மற்றும் விஸ்வாமித்திர முனிவர்களுக்கு இடையிலான பகை இன்னமும் அதிகரிக்கும். அது உலகிற்கு நல்லது அல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அத்ரி முனிவர், யாகம் நடந்து கொண்டிருந்த இடத்திற்குப் போய் அந்த யாகத்தின் பலனால் ஏற்படக் கூடிய பின் விளைவுகளைப் பற்றி வஷிஷ்டரின் பேரனிடம் விரிவாக எடுத்துக் கூறி அவன் மனதைத் தேற்றிய பின்னர் அவர் நடத்திக் கொண்டு இருந்த யாகத்தை தடுத்து நிறுத்தினார். அதன் விளைவாக வஷிஷ்டர் மற்றும் விஸ்வாமித்திர முனிவர்களுக்கு இடையே வளர இருந்த பகை குறையலாயிற்று.

அத்ரி முனிவரின் சக்திக்கு மற்றும் ஒரு சம்பவம். ஒருமுறை அசுரர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் கடுமையான போர் முண்டதில் இரு பக்கத்தில் இருந்தும் பறந்து வந்த அம்புகளும், ஆயுதங்களும் தொடர்ந்து மழை பெய்வது போல வானில் பறந்து விழுந்த வண்ணம் இருக்க, அம்பு மழைகள் சூரிய-சந்திர ஒளிகளையே முழுவதுமாக மறைத்துக் கொண்டு நின்றன. அதனால் தேவர்கள் அந்த இருட்டில் யுத்தம் செய்ய முடியாமல் தடுமாறத் துவங்கினர். பயந்து போன தேவர்கள் அத்ரி முனிவரின் துணையை நாடி ஓட, இருட்டில் தடுமாறத் துவங்கிய தேவர்களைக் காப்பாற்ற தன் தவ வலிமையினை உபயோகித்து அத்ரி முனிவர் தானே சூரிய-சந்திரனாக உதித்து ஒளி கொடுத்து யுத்தத்தில் தேவர்களுக்கு உதவி அவர்களைக் காத்தார்.

அனுசூயாவின் கதை

அத்ரி முனிவர் அப்படிப்பட்ட குணம் உடையவர் என்றால் அவருடைய மனைவி அனுசூயா மட்டும் சளைத்தவராகவா இருப்பார்? மார்கண்டேய புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தக் கதையை படித்தால் அவளுடைய பெருமைப் புரியும்.

பல காலத்துக்கு முன், கௌசிகா என்றொரு பிராமணன் வாழ்ந்து வந்தான். பூர்வ ஜென்மத்தில் ஏற்பட்டிருந்த கர்ம வினைப் பாவத்தினால் அவன் தன்னுடைய அனைத்து செல்வங்களையும் ஒரு விலை மாதுவிடம் இழந்து விட்டான். பல காலமாக அவளுடன் அவன் தொடர்ந்து கொண்டிருந்ததினால் அதிக காம வேட்கை அவன் உடலில் தீராத நோயை தந்திருந்தது. அவனுக்கு ஷீலாவதி என்ற அதி உத்தமமான நற்குணங்கள் நிறைந்த மனைவி அமைந்து இருந்தாள். ஷீலாவதி கணவனின் சுகமே தன்னுடைய வாழ்கை என்று எண்ணியபடியே பதி விரதையாக வாழ்ந்து வந்தார். கணவன் எப்படி இருந்தாலும் பதி விரதைகளுக்கு கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என்பது அவளது எண்ணம். அவன் உயிருடன் உள்ளவரைதான் தனக்கும் பெருமை என்று தாலி பாக்கியத்தை நினைத்தே வாழ்ந்தவள். அனுசூயாவிற்கு நிகராகவே கணவனுக்கு பணி விடை செய்து வந்த கற்புக்கரசி அந்த ஷீலாவதி. நோயுற்று வீட்டில் முடங்கிக் கிடந்த கணவனோ ஒரு நாள் அவன் வீட்டு வழியே சென்ற அந்த விலை மாதுவை எதேற்சையாகப் பார்த்து விட்டான். அவள் மீதான ஆசை அவன் மனதை அரிக்கத் துவங்கியது. அவளிடம் மீண்டும் சென்று சல்லாபிக்க ஆசைப்பட்டான். மனதைக் கட்டுப் படுத்த இயலாமல் மனைவியிடம் தன் ஆசையைக் கூறி அவளிடம் ஒரு முறை தன்னை அழைத்துச் செல்லுமாறு கெஞ்சிக் கேட்டான். கணவன் மகிழ்சியே தனக்கு தேவை என்று எண்ணிய ஷீலாவதியும் வேறு வழித் தோன்றாமல் இருட்டு ஆனதும் கணவனைத் தன் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு அந்த தாசி வீட்டிற்கு செல்லத் துவங்கினாள்.

போகும் வழியில் அவன் கால்கள் ஈட்டி போன்ற ஆயுதத்தால் குத்தப்பட்டு மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டு வழியில் கிடந்த மாண்டவ்ய முனிவர் என்பவர் மீது பட்டு விட்டது. மாண்டவ்ய முனிவர் அங்கு எப்படி வந்தார்?

மாண்டவ்ய முனிவர் விழுந்து கிடந்த அந்த இடத்தில்தான் சில நாட்கள் முன்னர் அவர் மௌன விரதம் பூண்டு தவத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தார். அப்பொழுது அரச சேவகர்கள் சில திருடர்களைத் துரத்திக் கொண்டு அந்த வழியாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தனர். மாண்டவ்ய முனிவர் தவத்தில் இருந்த இடத்தின் அருகில் இருந்த புதரில் புகுந்து திருடர்கள் தப்பி ஓடி விட்டனர். அவர்கள் எப்படித் தப்பிச் சென்றனர் என்றும் அவர்கள் தப்பிச் சென்ற வழியையும் தெரியாமல் விழித்த அரச சேவகர்கள் அந்த இடத்தில் மௌன விரதம் பூண்டு தவத்தில் இருந்த முனிவரிடம் சென்று அந்தத் திருடர்கள் எந்தப் பக்கம் ஓடினார்கள் என்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்டனர். அவர் மௌன விரதம் பூண்டு தவத்தில் இருந்ததினால் பதில் எதுவும் கூற முடியாமல் மௌனமாக இருக்க, அவரும் திருடர்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறார் என்று அரச சேவகர்கள் தவறாக நினைத்து விட்டனர்.

அவர் ஒன்றும் கூறாமல் மௌனமாக இருப்பதைக் கண்டு கோபப்பட்டு அவரை அடித்தும் உதைத்தும் அவமானப்படுத்திய பின், அரசன் ஆணையிட்டபடி அவர் உடலில் ஒரு ஈட்டியை குத்தி, ஒருவரும் உதவிக்கு வராமல் தவித்து இறந்து போகட்டும் என அந்த சாலையின் ஒருபுறம் அவரைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டுச் சென்று விட்டனர். வலியினால் துடித்தபடி உருண்டு கொண்டு அவர் கிடந்த பொழுதுதான், கணவனைத் தன் தோளில் ஏற்றிக் கொண்டு தாசி வீடு சென்ற வண்ணம் அந்தப் பக்கம் வந்தாள் ஷீலாவதி. இருட்டில் வலியினால் துடித்தபடி கிடந்த அவரைக் கவனிக்காமல் ஒரு ஓரமாக அவள் சென்று கொண்டிருந்தவளின் தோளில் அமர்ந்து இருந்த

கௌசிகாவின் பாதங்கள் தவறுதலாக அவர் மீது பட்டுவிட்டது.

அதை அறியாமல் ஏற்கனவே வலியால் துடித்துக் கொண்டு இருந்த மாண்டவ்ய முனிவர், தன்னை வேண்டும் என்றே கௌசிகன் எட்டி உதைத்து விட்டான் என்று எண்ணியபடி, விடிந்தவுடன் அவன் மண்டை வெடித்து மரணம் அடையட்டும் என கோபத்தில் சாபமிட்டார். ஷீலாவதிக்குத் தெரியும் முனிவர்களின் சாபம் வீண் போகாது என்று. அதனால் விடிந்தால் நிச்சயமாக கௌசிகன் மண்டை வெடித்து மரணம் அடைந்து விடுவான் என பயந்து போன அந்தப் பதிவிரதை கௌசிகன் மரணத்தைத் தடுக்க வேண்டும், விடிந்தால்தானே அவனுக்கு மரணம் சம்பவிக்கும் என்று நினைத்து இனி சூரியனே உதிக்கக் கூடாது என மறு சாபமிட்டான்.

அவளும் உத்தமி என்பதால் சாபம் தரும் அளவுக்கு சக்தி பெற்று இருந்தாள். இரவு கழிந்ததும் மறுநாள் காலை சூரியன் எழவில்லை. காரணம் பதிவிரதை கொடுத்த சாபத்தை சூரியனால் மீற முடியவில்லை. சூரியன் உதிக்காமல் இருக்கத் துவங்க உலகத்தில் இருந்த அத்தனை ஜீவ ராசிகளும் பாதிக்கப்பட்டனர். பத்து நாட்கள் கழிந்தன. சூரிய ஒளி இன்றி உயிரினங்கள் மெல்ல மெல்ல அழியத் துவங்கின. என்ன செய்வது என்று எவருக்கும் தெரியவில்லை. ஆகவே அனைத்து முனிவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஆலோசித்த பின் ஒரு பதிவிரதத்தின் சாபத்தை ஒரு பதிவிரதையால் மட்டுமே முடிவுக்குக் கொண்டு வர இயலும் என்று உணர்ந்து அனுசூயாவிடம் சென்று ஷீலாவதியை சந்தித்து எப்படியாவது அவளுடைய சாபத்தை நீக்கிக் கொண்டு சூரியனை உதிக்க விடுமாறு அனுசூயா கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

அனைவரின் வேண்டுகோளுக்கும் இணங்க அனுசூயாவும் ஷீலாவதியிடம் சென்று அனைத்து நிலைமையையும் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறி விட்டு அவள்

கொடுத்த சாபத்தை திரும்பப் பெறுமாறு அவளிடம் வேண்டிக் கொண்டாள். சூரியனும் உதித்தது. உலகம் அழிவில் இருந்து காப்பாற்றப்பட்டது. அதே சமயத்தில் விழுந்தவுடன் அவள் கணவன் மரணம் அடைந்து விடுவான் என்ற சாபத்தையும் நீக்கும் விதத்தில், ஷீலாவதியுடனேயே அனுகூயா இருந்து கொண்டு, விழுந்ததும் மண்டை வெடித்து இறந்துப் போன கௌசிகனைத் தன் கற்பின் வலிமையால் மீண்டும் உயிர் பிழைக்க வைத்தாள்.

இறந்தவன் மீண்டும் உயிர் பிழைத்து எழ தேவர்கள் அனுகூயா மீது மலர்மாரிப் பொழிந்தனர். அவள் முன் தோன்றிய தேவர்களும், முனிவர்களும், இதர தெய்வங்களும் அவளை ஆசீர்வதிக்க, அதன் பின் தோன்றிய மும்மூர்த்திகளும் அவள் முன் தோன்றி அவளுக்கு என்ன வரம் வேண்டும் எனக் கேட்டனர். முதலில் அவர்கள் தோன்றிய பொழுது தன் கணவர் வேண்டிக் கொண்டபடியே தனக்கு மழலைச் செல்வம்தான் வேண்டும் என அவளும் கேட்டாள். மும்மூர்த்திகளும் ததாஸ்து என்று கூறி விட்டு அவளை ஆசீர்வதித்தனர். ஏன் எனில் பின் நாளில் அவளுக்குப் அவர்கள் தானே பிள்ளையாகப் பிறக்கப் போகின்றனர் .

மும்மூர்த்திகளின் திருவிளையாடல்

இப்படிப்பட்ட பெருமையும் குணாதிசயமும் கொண்ட அத்ரி முனிவரின் மனைவியின் மீது பொறாமை கொண்டனர் பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூன்று தெய்வங்களின் மனைவிகளான சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி மற்றும் பார்வதி தேவியினர். அனுகூயா என்ன அப்படி உயர்ந்தவள் என்ற பொறாமை தலைத் தூக்க அனுகூயாவை மட்டம் தட்ட வேண்டும், அவளுடைய கற்பின் வலிமையை சோதிக்க வேண்டும் என தீர்மானித்தனர். இடையிடையே வந்து கொண்டிருந்த நாரதர் அவர்களின் எண்ணத்தில் இன்னமும் தூபம் போட்டபடி இருந்தார். அதனால் ஒருமுறை மும்மூர்த்திகளின் மனைவிகள் இரும்பு குண்டினால் ஆன கடலைகளை நாரதரிடம் கொடுத்து அதை

அனுகூயாவிடம் கொண்டு போய்த் தந்து வறுத்துக் கொண்டு வருமாறு கூறினர். அனுகூயாவா சளைத்தவள் ? தன் கற்பின் வலிமையால் அதை அவள் செய்து கொடுக்க அவள் மீது மும்மூர்த்திகளின் மனைவிகள் இன்னும் அதிக ஆத்திரம் அடைந்தனர்.

தங்களுடைய தோல்வியை சகித்துக் கொள்ள முடியாத மும்மூர்த்திகளின் மனைவிகள் மீண்டும் நாரதர் கொடுத்த யோசனைப்படி தங்களுடைய கணவர்களை அனுப்பி அனுகூயாவின் கற்பின் வலிமையை சோதிக்க நினைத்தனர். அதற்கான நேரத்திற்காக காத்திருந்தனர். காலமும் ஓடியது. மும்மூர்த்திகளின் மனைவிகள் மும்மூர்த்திகளை அவர்களின் ஜம்பம் அனுகூயா போன்ற பதிவிரதைகள் முன்பு எடுபடுமா என்று அடிக்கடி கேலி செய்தபடி சவால் விட்டபடியும் இருக்க, தங்களுடைய மனைவிகளின் எண்ணத்தை முறியடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய மும்மூர்த்திகளும் அனுகூயாவின் கற்பை சோதிக்க எண்ணி அதற்கான தருணம் பார்த்து காத்திருந்தனர்.

ஒரு நாள் காலைப் பொழுது. அத்ரி முனிவர் எப்பொழுதும் போல தவம் செய்யத் துவங்கும் முன் நதியில் குளிக்கச் சென்றார். அதுவே தக்க தருணம் என எண்ணிய மும்மூர்த்திகளும், மூன்று துறவிகள் போன்ற உருவில் அனுகூயாவின் குடிலுக்குச் சென்று பசிக்கு உணவு கேட்டனர். வந்து இருப்பவர்களோ துறவிகள். அவர்கள் பசிக்கு ஆகாரம் கேட்டால் கொடுக்காமல் இருப்பது பாவம் அல்லவா.

மூன்று துறவிகள் போன்ற உருவில் இருந்த மும்மூர்த்திகளின் உள் எண்ணத்தை அறியாத அனுகூயாவும் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்து அமரச் சொன்னாள். உள்ளே சென்று சமைத்து முடித்த பின் இலையைப் போட்டு பறிமாற வந்தாள். உணவு பறிமாற வந்தவளைத்

தடுத்தனர் துறவிகள் உருவில் இருந்த மும்மூர்த்திகள் . தாங்கள் உணவு அருந்த வேண்டும் எனில் அனுசூயா உடலில் எந்த ஆடையும் இன்றி பிறந்த மேனியுடன் வந்து உணவு பரிமாறினால்தான் சாப்பிட முடியும் என்று கூறி விட அதைக் கேட்ட அனுசூயா ஒரு கணம் திகைத்து நின்றாள் .

வந்துள்ள துறவிகள் ஏன் இப்படி பேசுகின்றனர் என மனம் குழம்பி ஒரு கணம் நின்றவள் , துறவிகளுக்கு உணவு தராமல் அனுப்புவது பெரும் பாவம் , அதே நேரத்தில் கணவனைத் தவிற வேறு எவர் முன்பும் ஆடை இன்றி பிறந்த மேனியுடன் நிற்பது கற்பு இழந்ததிற்கு சமானம் ஆகிவிடும் , ஆகவே என்ன செய்வது என யோசித்தாள் . ஒரு கணம்தான் , சிந்தித்தவள் கண்களை முடியபடி தன் கணவனை நினைத்து பிரார்த்தனை செய்தாள் . தன் கணவனையே நினைத்து அவள் பிரார்த்தனை செய்ததினால் அங்கு இலை முன் அமர்ந்திருந்த மும்மூர்த்திகளும் அனுசூயாவின் கற்பின் வலிமையினால் சிறு குழந்தைகளாக மாறி அழத் துவங்கினர் . அவ்வளவுதான் , அவள் மார்பில் பால் சுரக்கத் துவங்கியது . அழத் துவங்கிய குழந்தைகளை தூக்கி தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு பால் தரலானாள் .

அந்த நேரத்தில் அங்கு வந்து விட்ட அத்ரி முனிவரிடம் நடந்ததைக் கூறினாள் அனுசூயா . அவரும் அனைத்தையும் தன்னுடைய ஞான திருஷ்டி மூலம் தெரிந்து கொண்டார் . நடந்து முடிந்திருந்த நாடகமும் , நாடகத்தின் காரணமும் அதன் பின்னணியில் இருந்த மும்மூர்த்திகளின் மனைவிகளின் எண்ணமும் அவருக்கு நன்கே புரிந்தது . அவர் சப்த ரிஷிகளில் ஒரு மாபெரும் முனிவரல்லவா .

அத்ரி முனிவரும் அனுசூயாவும் மனம் மகிழ்ந்து குழந்தைகளுடன் கொஞ்சி விளையாடத் துவங்கினர் . நாட்கள் கடந்தன . அனுசூயாவை சோதிக்கச் சென்ற தங்களுடைய கணவர்கள் திரும்பி வராததைக் கண்ட

மும் மூர்த்திகளின் மனைவிகள் கலக்கம் அடைந்து நாரதரிடம் அவர்களைப் பற்றி விசாரித்து வருமாறு கூறினர். அவரும் அதரி முனிவரின் ஆசிரமத்தை சென்றடைந்தார். அங்கே சென்று நடந்த விவரங்களை முழுவதும் அறிந்து கொண்ட நாரதர் ஓடிச் சென்று மும் மூர்த்திகளின் மனைவிகளிடம் அவர்களுடைய கணவர்கள் அனுகூயாவின் சிறு குழந்தைகளாக மாறி இருப்பதைப் பற்றிக் கூறினார். தங்களுடைய கணவர்கள் குழந்தைகளாகி விட்டதைக் கேள்விப் பட்டு திக்கித்துப் போய் அனுகூயாவிடம் ஓடி வந்தனர் சரஸ்வதி, லஷ்மி மற்றும் பார்வதி மூவரும். நடந்து விட்ட தவறுக்கெல்லாம் தாங்களே காரணம் என்பதை விளக்கிக் கூறிவிட்டு அவளிடம் மன்னிப்புக் கோரி, தங்களுடைய கணவர்களை மீண்டும் பழைய உருவில் திரும்பக் கொடுக்குமாறு அவளிடம் வேண்டினர்.

மனைவிகளின் முட்டாள்தனத்தினால் குழந்தைகளாகியிருந்த அவர்களுடைய கணவர்களான மும் மூர்த்திகளை எண்ணி பரிதாபப்பட்டாள் அனுகூயா. சரஸ்வதி, லஷ்மி மற்றும் பார்வதி மூவரின் வேண்டுகோளுக்கு செவி சாய்த்து, மீண்டும் அவர்கள் பழைய உருவை பெற்று அவர்களுடைய மனைவிகளுடன் ஒன்று சேரும் விதத்தில் குழந்தைகளாக மாறி இருந்தவர்களை தன் தவ வலிமையால் பழைய உருவத்திற்கு மாற்றினார் அனுகூயா. அவர் செயலைக் கண்டு மகிழ்ந்த மும் மூர்த்திகளும் ஒன்றிணைந்து தத்தாத்திரேயராக காட்சி தந்த பின் மழலைச் செல்வம் அற்ற அவர்களுக்கு தாங்களே மகன்களாகப் பிறப்பதாக மீண்டும் வரம் கொடுத்து விட்டு மறைந்தனர்.

தத்தாத்திரேயர் பிறப்பு

இன்னும் காலம் ஓடிற்று. கர்பமுற்ற அனுகூயாவுக்கு மும் மூர்த்திகளும் மூன்று புதல்வர்களாகப் பிறந்தனர். சிவபெருமான், தமஸ் குணத்தைக் குறிக்கும் வகையில் தூர்வாச முனிவராகவும், ரகு குணத்தைக் குறிக்கும் வகையில்

அதரியின் கண் மூலம் பிரும்மா சந்திரனாகவும் பிறக்க, மகா விஷ்ணுவோ, சாத்வ குணத்தைக் குறிக்கும் வகையில் தத்தாத்திரேயராகவே அவர்களுக்குப் பிறந்தார். விஷ்ணுவே தத்தாத்திரேயராக பிறக்க இருந்தார் என்பதற்கும் ஒரு பின்னணிக் காரணம் உண்டு என்று முன்னர் கூறினேன் அல்லவா , அது என்ன ?

கால காலத்திற்கு முற்பட்ட சமயத்தில் கஷ்யபன் என்ற அரசன் ஒரு நாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு, கஷ்யபு என்ற மகன் இருந்தான். அந்த அரசன் பெரும் கொடுமைக்காரன். ஒருமுறை அசுரர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் கடுமையான போர் மூண்ட பொழுது கஷ்யபு இறந்து விட்டான். அந்த யுத்தம் பல ஆண்டுகள் பல்வேறு அசுர மன்னர்களால் தொடந்து நடத்தப்பட்டது. அந்த யுத்தத்தில் தேவர்கள் சார்பாக இந்திரனும் கலந்து கொண்டிருந்தான். இந்திரனிடம் மீண்டும், மீண்டும் தோற்றுப் போய் ஓடிக் கொண்டு இருந்த அசுரர்களுக்கு உதவுவதற்காக அசுரர்களின் குருவான சுக்ரா என்ற முனிவர் இமயமலைக்குச் சென்று சிவபெருமானை நோக்கி தவம் இருக்கலானார்.

சுக்ரா முனிவரின் அந்த முடிவினால் அவர் மீது கோபம் கொண்ட விஷ்ணு பகவான் சுக்ரா முனிவரின் தாயைக் கொன்று விட்டார். அதைப் நேரிலே பார்த்து விட்ட பிருகு முனிவர் கோபமுற்றார். என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணை, அதுவும் ஒரு முனிவரின் தாயை ஒரு வலிமையற்ற பெண்ணைக் கொல்வதை அவரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் ஒரு முனிவரின் தாயைக் கொன்ற பாவத்திற்காக விஷ்ணு பல்வேறு தாய்மார்களின் கருவில் சென்று வளர்ந்து அவர்களின் மகன்களாகப் பல்வேறு பிறவிகளில் பிறக்கும்படி சாபமிட்டார். அதனால்தான் விஷ்ணு இந்த ஜன்மத்தில் தத்தாத்திரேயர் என்ற உருவில் அத்ரி முனிவரின் மகனாக பிறக்கும்படி ஆயிற்று. அனுசூயா-அத்ரி முனித் தம்பதிகளுக்குப்

முன்று தலைகளுடன், மும் மூர்த்திகளின் அம்சமாகப் பிறந்த பிள்ளை தத்தாத்திரேயரோ சாமானியக் குழந்தையாக வளரவில்லை. அவர் போக்கே விசித்திரமாக இருந்தது. அதிகம் எவருடனும் பழகுவதில்லை.

தத்தாத்திரேயரின் வாழ்க்கை முறைகள்

வயது ஆக ஆக தத்தாத்திரேயரின் போக்கில் இன்னமும் மாறுதல் தோன்றலாயின. அவை எதுவுமே உண்மை அல்ல. வெளித் தோற்றமே அவை என்பது எவருக்கும் தெரியாது. அடிக்கடி வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் சென்று பல இடங்களிலும் சுற்றலானார். ஆனால் தத்தாத்திரேயர் மாபெரும் யோக புருடர், மகா ஞானி, வேதங்கள் அவருக்கு அத்துப்படி என்ற நிலையில் இருந்தார் என்பதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. உலக நன்மையைக் கருதியே அவர் ஒரு அவதூதராகப் பிறந்து இருந்தார். அதனால்தான் அவற்றைப் எல்லாம் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மட்டும் அவரிடம் சிஷ்யர்களாகச் சேர்ந்தனர். வந்தவர் அனைவரையுமே உடனேயே அவர் சிஷ்யனாக ஏற்றதில்லை. பால்ய லீலைகளாக அவர் செய்து காட்டிய யோக சாதனைகள் ஆயிரம், ஆயிரம் ஆண்டுகளாக தபத்தில் இருந்த ரிஷி முனிவர்களாலும் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாதது. ஓழுங்கற்ற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் போலத் வெளியில் வெளித் தோற்றம் அளித்தார். அவர் சாமானியர் அல்ல, அதனால்தான் அவரிடம் சிஷ்யர்களாக அவரை நாடி வந்த ரிஷி முனிவர்கள் வரும் பொழுது வேண்டும் என்றே ஆடைகள் கலைந்த நிலையில், இறைச்சியை கடித்தபடி, கள்ளும் குடித்த வண்ணம், பல பெண்களுடன் சல்லாபம் செய்தபடி அவர்கள் முன் காட்சி அளிப்பார் மனித உருவில் யோகப் புருடனாக இருந்த தத்தாத்திரேயர்.

வந்தவர்கள் அனைவரும் அதை ரசித்தது இல்லை. என்ன கேடு கெட்ட மனிதன் இவன் என்று அவரைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வெறுத்து

ஓடியவர்களும் உண்டு. இல்லை, இல்லை, அவர் ஆடுவது நாடகமே, நம்மை சோதிக்கின்றார் என கை கூப்பி வணங்கி நின்று அவரை கெட்டியாக மனதில் கட்டிப் பிடித்தபடி ஓடாமல் நின்று அவருடைய சிஷ்யனானவர்களும் உண்டு. பரப்பிரும்மமான தத்தாத்திரேயருக்கு மற்றவர்களை எல்லாம் அப்படி சோதனை செய்வதில் அலாதியான ஆனந்தம் உண்டு.

தத்தாத்திரேயர் எதிலும் பற்றின்றி ஏகாந்தமாக அலைவார். அவர் மனது எந்த விதத்திலும் களங்கம் அடைந்தது இல்லை. ஜடத் தன்மையுடன் வெளியில் தெரியும் உடலுக்கும், உள்ளிருக்கும் புனிதமான ஆத்மாவிற்கும் எந்த விதமான சம்மந்தமும் இல்லை என்பவர். அவர் எந்த நேரத்தில் எங்கு போவார், எங்கு இருப்பார் என எவருக்கும் தெரியாத, புரியாத புதிர். ஒருமுறைப் பார்த்தாலோ பிச்சைக்காரனைப் போல தோற்றம் தந்தபடி, அறைகுறை ஆடைகள் அணிந்தபடி அங்கும் இங்கும் அலைந்தபடித் தெரிவார். நான்கு நாய்கள் பின் தொடர, பசு மாடு பின் நின்றிருக்கும் கோலத்தில் காட்சியும் தருவார். இன்னொரு சமயத்திலோ ஏரிகள், குளங்களில் முதலியவற்றில் மூழ்கி நின்றும், சுடுகாடுகளில் உருண்டு புரண்டபடிக் கிடந்தும் நாட்கணக்கில் ஏகாந்தத்தை அனுபவித்தபடியும் இருப்பார். ஏரிகளில் சென்று அதன் உள்ளே முழுகிக் கிடந்தபடி பல மணி நேரம் இருப்பது சர்வ சாதாரணம். இப்படியாக அவர் கொண்டிருந்த வாழ்க்கை பல நூற்றாண்டு காலம் கழிந்தது. அவர் உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய அவதாரம் என்றாலும், மனித உருவில் வந்து அவதரித்து இருந்ததினால் மறுபக்கம் மாபெரும் துறவி போலவே அவதூதராகவே வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தார். மும்மூர்த்திகளை ஒன்றடக்கி இருந்த அவதூதர் அவர். பல்வேறு இடங்களுக்கும் சென்று அலைந்த வண்ணம் இருந்தாலும் அவருக்குப் பிடித்த இடம் நெல்லி மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து இருப்பதே. உடல் முழுவதும் சாம்பலைப் போல வீபுதியைப் பூசிக் கொண்டும் புலித் தோலை உடை போல அணிந்து கொண்டும் இருப்பவர்.

அமைதியான ஆனால் ஜொலிக்கும் முகத்தைக் கொண்ட உருவம்.

தத்தாத்திரேயரின் சின்னங்களின் சிறப்புகள்

தத்தாத்திரேயர் தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு இருக்கும் பொருட்களின் சிறப்பு என்ன?

- கேட்ட அனைத்தையும் தந்தபடி, உலகையும், தர்மத்தையும் காப்பதைக் குறிக்கும் வகையிலான காமதேனு என்ற பசு.
- ஆன்மீக வேத நூல்களான நான்கு வேதங்களும் என் கீழ் பணிந்து இருப்பவையே என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் அவர் காலடியில் நான்கு நாய்கள்.
- தான் என்ற அகந்தையை அழிப்பதைக் குறிக்கும் வகையில் திரிகூலம்.
- அறியாமையை அழித்து ஒருவனுடைய மன சாட்சியைத் தட்டி எழுப்புவதைக் குறிக்கும் வகையில் கையில் குடுகுடுப்பை.
- முக்காலங்களையும் கடந்து நிற்பவர், அனைத்து காலத்தையும் தானே இயக்குபவர், ஆரம்பமும் முடிவும் அற்றவர் என்பதை குறிக்கும் வகையிலான சுதர்சன சக்கரம்.
- உள் ஆத்மாவை, மனச் சாட்சியைத் தட்டி எழுப்பும் விதத்தில் ஓம் என்ற என ஒலிக்கும் சங்கு
- வைராக்கியத்தையும், பிறந்த எதற்கும் அழிவு நிச்சயம் என்பதைக் குறிக்கவும் சாம்பல் போன்ற வீபுதி
- நமக்கு உள்ளவற்றில் எதை மற்றவர்களுடன் பகிந்து கொள்ள முடியுமோ அதை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தும் வகையில் கையில் ஒரு பிட்சைப் பாத்திரம்.
- எப்பொழுதும் பகவானுடைய நாம ஜெபம் செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அடையாளமாக ஒரு ஜெபமாலை.

தத்தாத்திரேயர் யார்? யதுகுல மன்னனின் சந்தேகம்

அப்படிப்பட்ட சின்னங்களைக் கொண்டிருந்த தத்தாத்திரேயர் தான் யார்,

தன்னுடைய குரு யார் என்பவற்றை ஒரு மன்னனுக்கு விளக்கியதாகக் கூறப்படும் கதை சுவையானது. அது இதுதான்.

குழந்தைப் பருவத்தைக் கடந்து வாலிபப் பருவத்தை எட்டிய தத்தாத்திரேயர் வீட்டை விட்டு வெளியேறி சுதந்திரமாக காடுகள், மலைகள் என அங்கும் இங்கும் சென்றவண்ணம் பல்வேறு இடங்களிலும் சுற்றி அலையலானார். பார்ப்பதற்கே விசித்திரமாகவும், ஒழுக்கமற்றவர் போலும் தோன்றிய அவர் பல நேரங்களில் நிர்வாணமாக காணப்பட்ட அவதூதர் என்றாலும் அவருடைய வெளித் தோற்றத்திற்கும் அவருடைய உள்ளத்துக்கும் சம்மந்தம் இல்லை. தன்னை நாடி வருபவர்கள் இந்த உலக வாழ்க்கையே ஒரு மாயை என்பதைப் புரிந்து கொண்டுள்ள அளவு மனப் பக்குவம் பெற்றவர்களா என்று நன்கு சோதித்த பின்னரே அவர்களை சீடர்களாக ஏற்றுக் கொள்வார் என்பதை நன்கு புரிந்து வைத்திருந்த பல ரிஷிகளும் முனிவர்களும் அவரைத் தேடி அவரிடம் தீட்சைப் பெற அலைந்தனர். அவர் ஒரு யோக புருடரே என்பதை முற்றிலுமாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு பின்னணியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவர் இருந்த இடம் கிருஷ்ண பரமாத்மா அவதரித்த காலத்துக்கு முட்பட்ட காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த யதுகுல மன்னன் ஒருவனின் அதிகத்தில் இருந்தது. அந்தக் காலங்களில் மன்னர்கள் மாறு வேடங்களில் நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று அலைந்து திரிந்தபடி நாட்டின் நிலைமைகளை கவனித்துக் கொண்டு இருப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் அப்படி எண்ணம் கொண்டு நகர் ஊர்வலம் சென்று கொண்டிருந்த அந்த நாட்டு யதுகுல மன்னன் பிச்சைக்காரன் போல தோற்றம் அளித்தபடி தெருவில் அலைந்து கொண்டிருந்த தத்தாத்திரேயரை ஒரு தெருவில் பார்த்தான். அவனுக்கு அப்பொழுது அவரைப் பற்றிய எந்த விவரமும் தெரியாது.

கவலையின்றி பாடிக் கொண்டே பிச்சைக்காரன் போல அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த தத்தாத்திரேயர் முகத்தில் எந்த விதமான கவலைக் கோடுகளும் தெரியவில்லை. அவருடைய முகத்திலோ அபரித்தமான தேஜஸ் ஒளிவிட்டுக் கொண்டு இருந்தது. அந்த பிச்சைக்காரன் உருவில் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த தத்தாத்திரேயரை எதேச்சையாகக் கண்ட யதுகுல மன்னன் யோசனை செய்யலானான். இத்தனை தேஜஸ்ஸான முகத்துடன் தோற்றம் தரும் இவன் பிச்சைக்காரனாக இருக்க முடியுமா , முகத்தில் எந்த விதக் கவலைக் கோடுகளும் தெரியவில்லை, ஏதோ தானே இந்த இராஜ்யத்தை ஆண்டு வரும் மன்னன் போல் அல்லவா கம்பீரமாக அலைந்து திரிந்து கொண்டு இருக்கின்றான். இத்தனை பெரிய சம்ராஜ்யத்தை ஆண்டு கொண்டும், அளவற்ற சம்பத்துக்களும் அடியாட்களும் நிறைந்து இருந்தும், அனைத்து சுக போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டும் உள்ள எனக்கே நிம்மதி இல்லை. ஒன்றும் அற்றவன் போலத் தெரியும் இந்த அனாதைப் பிச்சைக்காரன் எப்படி கவலையே இன்றி இத்தனை தேஜஸ்ஸான முகத்துடன் காணப்படுகின்றான்?

மனதில் பல்வேறு எண்ணங்கள் அலை பாய்ந்து கொண்டே இருக்க அவர் சென்ற பாதையிலேயே சென்று கொண்டு அவரையே கவனித்துக் கொண்டு இருந்த யதுகுல மன்னின் ஆச்சரியமும், ஆவலும் அடங்கவில்லை. என்ன இருந்தாலும் மன்னனும் பண்டிதம் பெற்றவன் அல்லவா, அவரைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரிந்திராத நிலையில் தன்னுடைய ஆவலை அடக்க முடியாமல் அவரிடமே சென்று கேட்டு விடலாம் என எண்ணியபடி பிச்சைக்காரன் உருவில் இருந்த தத்தாத்திரேயிடம் சென்று பணிவோடு கேட்டான் ‘அன்பனே உங்கள் முகத்தில் உள்ள தேஜஸ்ஸைப் பார்த்தால் நீங்கள் நிச்சயமாக பிச்சைக்காராக இருக்க முடியாது என என் உள் மனம் கூறுகின்றது. நீங்கள் எதோ ஒரு சன்யாசி அல்லது முனிவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றும் என் மனம் நினைக்கின்றது. நீங்கள் உண்மையிலேயே யார் என்பதை

இந்நாட்டின் அரசனான நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?”

பிச்சைக்காரன் உருவில் இருந்த தத்தாத்திரேயர் கூறினார் “மன்னா, காடு மேடுகளிலும், மலைப் பிரதேசங்களிலும், தெருவிலும் சுற்றி அலையும் பிச்சைக்காரப் பரதேசி எனக்கும் வணங்கத் தக்க மாபெரும் சாதுக்களுக்கும், சன்யாசிகளுக்கும் என்னப்பா சம்மந்தம், இந்த சாதாரணப் பிச்சைக்காரனைப் போய் அத்தனை பெரிய மனிதர்களுடன் ஏன் ஒப்பிடுகிறாய்?” அவர் கூறிய பதிலால் மன்னனின் சந்தேகம் இன்னமும் வலுத்தது. ‘பிச்சைக்காரன் உருவில் உள்ள இந்த மனிதன் ஒரு மன்னன் என்று என்னைக் கண்டு வணங்கவும் இல்லை, பயப்படவும் இல்லை. எதோ ஒரு நண்பனுடன் பேசுவது போல் அல்லவா சர்வ சாதாரணமாகப் பதில் தருகின்றார், இல்லை, நிச்சயமாக இவர் பிச்சைக்காரனாக இருக்க முடியாது. ஏன் எனில் இவர் பதில் கூறும் பொழுது கூட அலட்சியமாக பயமின்றி சாதாரணமாக அல்லவா கூறுகிறார். என்னிடம் எதையோ மறைக்கின்றார்’ என மனதில் எண்ணினார்.

தன்னுடைய ஆவலை அடக்க முடியாமல் மீண்டும் கேட்டார் மன்னன் ‘இல்லை அன்பரே, உங்களைப் பற்றி எதையோ நீங்கள் மறைக்கின்றீர்கள் என்று என் மனம் மீண்டும், மீண்டும் கூறுகின்றது. ஆனால் அதற்கான காரணம் மட்டும் புரியவில்லை. தயவு செய்து உங்களைப் பற்றி எனக்குள்ள ஐயத்தைப் போக்குவீர்களா? தத்தாத்திரேயர் முகத்தில் எந்த விதமான சலனம் இல்லை. ‘என்னப்பா உன் ஐயத்திற்கு நான் என்ன விளக்கம் அளிக்க முடியும், நீயோ இந்த தேசத்தையே ஆள்கின்றாய், உனக்கு தெரியாத விஷயம் எனக்கு எப்படி தெரிந்து இருக்க முடியும் சொல் அப்பனே’

மன்னனுக்குத் இப்பொழுது புரிந்து விட்டது. விசித்திரமாகவும்,

ஒழுக்கமற்றவர் போலவும் தோன்றும் இவர் நிச்சயமாக பிச்சைக்காரர் அல்ல. வேஷம் போடுகின்றார். தான் யார் என கூறிக் கொள்ள விரும்பாத இவர் ஒரு மகா யோக புருடராகவே இருக்க வேண்டும், ஏன் எனில் இவர் பார்வையில் அகம்பாவம் தெரியவில்லை, ஆணவமும் இல்லை. மாறாக பேச்சில் அன்பு ஒழுக அச்சமற்றவராக, தன்னை மறைத்துக் கொள்ளும் விதமாகவும் அடக்கமாக பதில் தரும் இவர் யாராக இருக்க முடியும், அப்படி எண்ணியவாறே மீண்டும் பணிவோடு கேட்டான்.

‘ஸ்வாமி என்னைப் போன்ற அரசர்களிடம் இல்லாதது இல்லை என்ற அளவில் என்னிடமும் வயிற்றுக்கும், வாழ்க்கைக்கும் தேவையான உலகப் பொருட்கள் அனைத்தும் உள்ளன. பெரிய தேசத்தை ஆளுகின்றேன். இட்டப் பணியையும் செய்ய ஆயிரம் பேர் காத்துக் கிடக்கின்றனர். ஆனால் அத்தனை சுகபோகங்கள் இருந்தும் நிம்மதியோ மன அமைதியோ இன்றி, அதற்கு வரி தேடிய வண்ணம் மகான்களையும் ஞானிகளையும் தேடி அலைகின்றோம். ஆனால் உங்களினால் எந்தவித அச்சமும் இன்றி, ஆசையும் இன்றி, உலகப் பற்றும் இன்றி எப்படி அன்பரே இத்தனை சுதந்திரமாத் திரிய முடிகின்றது, தயவு செய்து முதலில் என் வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டு பிச்சைக்காரர் தோற்றத்தில் காட்சி தரும் நீங்கள் உண்மையிலேயே யார் என்று இந்த எளியவனுக்கு விளக்க வேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை’ என்றார். இப்படி கேட்டவன் மன்னனே என்றாலும் ஒழுக்கம் மிக்கவன், தவம் முதலியவற்றைப் புரிந்து கொண்டவன். சாது சன்யாசிகளை மதித்து நடப்பவன், நல்லவன் என்பதால் முதலில் அவனை வேண்டும் என்றே பரிட்சை செய்துப் பார்த்த தத்தாத்திரேயர் மனம் மகிழ்ந்து கூறலானார். ‘இனிய குணம் மிக்க மன்னா, வா, அதோ அந்த ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு பேசுவோம்’. அவர் பின் தொடர்ந்து செல்ல தூரத்தில் இருந்த ஒதுக்குப்புறமான ஒரு இடத்தில் அமர்ந்த பின் தத்தர் கூறினார் ‘மன்னா,

இப்போது நான் கூறப் போவதைப் பொறுமையாகக் கேள். அனைத்து வெளி உலக சுகப் பொருட்களும் உன்னை சூழ்ந்து கொண்டு இருப்பதாகக் கூறுகின்றாயே. அது வெறும் மாயைதான். நீ உன் உள்ளுக்குள் ஒன்றும் அற்று நிற்பவன் என்பதை முதலில் புரிந்து கொண்டு நான் கூறுவதைக் கேள். நீ ஏன் உன்னிடம் உள்ள ஜடங்களான வெளிப் பொருளை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு உன்னை என்னுடன் சம்மந்தப்படுத்திப் பார்க்கின்றாய். நானோ நானாகவே இருப்பவன். என்னை சுற்றி உள்ள ஜடப் பொருட்களைக் காட்டிக் கொண்டு என்னை நான் பெருமைப் படுத்திக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அந்தப் பொருட்கள் என்னிடம் இருந்தால் அவற்றுக்குத்தான் என்னால் பெருமையே தவிற அவற்றினால் எனக்கு பெருமை அல்ல என நினைப்பவன் நான். அதனால்தான் மன மகிழ்ச்சியோடு இப்படித் திரிகின்றேன். நான் யார் என அறிய ஆவலோடு இருக்கின்றாய் அல்லவா, இப்பொழுது நான் கூறப் போகும் அனைத்தையும் கவனமாக முழு மனதை செலுத்திக் கேள். அவற்றை எல்லாம் கேட்ட பின் என்னைப் நீ புரிந்து கொண்டு, நான் யார் என்பதையும் தெரிந்து கொள்வாய்’

அடலா அற்புதமான ஒரு தத்துவத்தை என்ன சாதாரணமாகக் கூறுகின்றார். மன்னனுக்கு மண்டையில் எவரோ உளியால் அடித்தது போல் தோன்ற, தத்தாத்திரேயர் கூறியதை உன்னிப்பாகக் கேட்கலானார். தத்தாத்திரேயர் தொடர்ந்தார். “இந்த உலகைப் படைத்து விட்ட பரமாத்மன் பல்வேறு குணமுடைய ஜீவன்களையும் படைத்து விட்டான். ஒற்றைக் கால் ஜீவன் முதல் பல கால், கைகளைக் கொண்ட ஜீவன்கள் என விதவிதமாக எத்தனை எத்தனை வகைகளைப் படைத்தான். ஆனால் அத்தனை ஜீவன்களிலும் இல்லாத அந்தராத்மா என்ற ஒற்றை மனிதர்களிடம் மட்டுமே வைத்து விட்டான். அவனுக்குள் மட்டும் ஆழ்ந்து யோசிக்கும் தன்மையையும் வைத்து உள்ளான். அதனால்தான் மனிதனால் தியானிப்பதின் மூலம் தன் உள்ளே உள்ள அந்தராத்மாவைக் கூட அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது,

பரமாத்மனையும் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆனாலும் அதை அறிந்து கொள்ளவும், புரிந்து கொள்ளவும் முடியாமல் உள்ள உன்னைப் போன்றவர்கள் மற்ற ஞானிகளைத் தேடி அலைகிறார்கள்.

உள்ளுக்குள்ளே உள்ள அந்தராத்மாவும், அதை இயக்கும் சக்தியான எண்ணங்களையும் தவிர மற்ற அனைத்தும் ஜடப் பொருளான சதைப் பிண்டமாக, தசைகளுடன் கூடிய ஒரு உடலாக தோற்றம் அளித்தபடி உள்ளது. நீ கூறியபடியே, அந்த ஒரு உடல் படும் வேதனையையும், இல்லாத ஒன்றை தேடி இடமிடமாக ஓடி அலையும் மூடத்தனத்தையும் எண்ணிப் பார். ஒரு உடல் மேலும் மேலும் பல உடல்களை தேடி ஓடிக் கொண்ட வண்ணம் உள்ளது. மனைவி, குழந்தைகள், சந்ததிகள், சந்தானங்கள், சேவகர்கள் என அனைத்தும் கிடைத்தும் கூட, போதும் என்ற மனம் வரவில்லை. இன்னமும் வேண்டும் என ஏங்கி, ஏங்கி அலைவது ஏன்? பற்று..... உலகப் பொருட்கள் மீது வைத்து விட்ட அளவற்ற பற்று அளவற்ற ஆசை. அவனுக்குள் ஆழ்ந்து யோசிக்கும் தன்மை இருந்தும் அவைகளைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க அவன் மனம் மறுப்பது ஏன்?, இந்த உடலே ஒரு மாயை, இதற்கு அழிவு நிச்சயம் எனும் பொழுது இருப்பதைக் கொண்டு திருப்தி அடையாமல் எதற்காக இல்லாத ஒன்றைத் தேடி அலைந்த வண்ணம் நிம்மதியை இழந்து நிற்கிறோம் என ஒரு கணம் அவன் யோசித்துப் பார்த்தானா?

தத்தாத்திரேயரின் குருக்கள் யார் ?

சாதாரணத் துறவியான நான் யார் என்பதை தெரிந்து கொள்வது முக்கியம் அல்ல. அதை விட முதலில் எனக்கு போதனை செய்த குருமார்கள் யார் என்று தெரிந்து கொள். எனக்கு ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் இந்த உலகில் இயற்கையோடு உலகெங்கும் பிணைந்து உள்ள இருபத்தி நான்கு குருமார்கள்.”

தான் கூறிக் கொண்டு இருந்ததை இடையிடையே நிறுத்தி நிறுத்தி, நிதானமாக தத்தாத்திரேயர் சொல்லச் சொல்ல தன்னை மறந்து அதைக் கேட்டபடி அவர் காலடியில் அமர்ந்தான் அந்த யதுகுல மன்னன். அவன் மனதில் அவனை அறியாமலேயே மெல்ல மெல்ல அமைதி தோன்றலாயிற்று. தத்தாத்திரேயர் தொடர்ந்தார் “எனக்கு உள்ள அந்த இருபத்தி நான்கு குருமார்கள் யார், யார் என யோசனை செய்கின்றாயா, என் குரு ஒருவர் அல்ல, இருவர் அல்ல மன்னே, இருபத்தி நான்கு குருக்கள், ஆமாம் இருபத்தி நான்கு குருமார்கள் எனக்கு உள்ளனர். என்ன தலையைச் சுற்றுகின்றதா இல்லை உண்மையாக இருக்குமா என்று யோசிக்கின்றாயா? எவர் அந்த இருபத்தி நான்கு குருக்கள் என்று குழம்புகின்றாயா, கேள் மன்னா.....கேள் என் குருமார்கள் பூமி, தண்ணீர், நெருப்பு, காற்று, சிலந்தி, பிங்களை என்ற வேசி, சந்திரன், சூரியன், ஆகாயம், கடல், நுரை, மலைப் பாம்பு, புறா, மீன், மான், யானை, குழந்தை, தேனி, விட்டில் பூச்சி, தேன் சேகரிப்பவன், சிறு பறவை, அம்பு செய்பவன், பாம்பு, புழு, சிறுமி போன்றவர்களே. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எனக்கு கற்றுத் தந்த பாடம் என்ன என்பதை நீ அறிந்தால் இன்னும் வியப்படைவாய்.” தத்தாத்திரேயர் கூறிக் கொண்டு இருந்ததை மெய் மறந்து கேட்டபடி, வியப்போடு அவரை நோக்கியபடி அவர் காலடியில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் அந்த யதுகுல மன்னன்.

“தத்தாத்திரேயர் தொடர்ந்து கூறலானார் “அந்த குருக்களிடம் இருந்து நான் கற்றுக் கொண்டவை எவைத் தெரியுமா,.....ஒவ்வொன்றாகக் கேள் ... அவர்களின் குணத்தையும் அவர்கள் கற்றுத் தந்த பாடத்தையும் கவனமாகக் கேள் -

பூமி - பொறுமை என்ன என்பதை பூமியே எனக்குக் காட்டினாள். தன் மீது ஏறி நின்றபடி, தன் உடலை தோண்டி சிதைத்தாலும், தன்மீது காறித் துப்பி அசிங்கப் படுத்தினாலும் இன்னமும் என்னதான் செய்தாலும் அவற்றை எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு, மனம் தளராமல் தன் மீதே வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் அந்த மக்களை பொறுமையைக் கடைபிடித்தபடி பூமித் தாய் காத்து வருவது எத்தனை பெரிய தியாகம்? நீயும் நானும் அப்படி செய்வோமா ?

தண்ணீர் - இயற்கையான தண்ணீர் இனிமையானது மட்டும் அல்ல, மிகவும் தூய்மையானதும் கூடத்தான். அனைத்து அழுக்குகளையும் தண்ணீரைக் கொண்டே சுத்தப் படுத்துகின்றோம். அழுக்குகளை நீரில் போட்டால் சற்று நேரத்திலேயே அவற்றை விலக்கி விட்டு அவற்றை அடியில் தள்ளி வைத்து தண்ணீர் தூய்மையாகி விடுகின்றது. அது போலத்தான் நாமும் இனிமையானவர்களாக இருந்து கொண்டு அசுத்தமான மனதைக் கொண்டவர்கள் நம்மிடம் வந்தாலும் நம் மனதைத் தூய்மையாகவே வைத்துக் கொண்டு அவர்களையும் தூய்மை படுத்த முயல வேண்டும் என்ற உண்மையை அதனிடம் இருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

நெருப்பு - நெருப்பைத் தொட முடியாது. எந்த ஒன்றையும் நல்ல பொருளோ, கெட்டவைகளோ அவற்றை நெருப்பில் போட்டு விட்டால் அதை நெருப்பு விழுங்கி விட்டது போல போட்டவை அனைத்தும் அழிந்து விடும். தூய்மைப் படுத்தி விடும். பசுவின் சாணத்தை எரித்தே தூய்மையான பஸ்பம் செய்கின்றனர். ஆனால் சாணத்தினால் நெருப்பு மாசுப்படுவது இல்லை. ஒவ்வொருவரும் செய்யும் யாகத்தில், ஹோமத்தில் யாகுதியை எரியும் நெருப்பில் போட்டே தங்களுடைய பாவத்தைக் களைந்து விடுகின்றனர். ஒளிமயமான நெருப்பில் போடப்படும் பொருளைப் பொறுத்தே அதன் ஜுவாலை பெரியதாகவும், சிறியதாகவும் எரிந்தபடி இருக்கும். அது

போலத்தான் ஒரு யோகியும் இருக்க வேண்டும். ஒளிமயமான தன்னிடம் வந்தவர்களின் பாவத்தைக் களைந்து, அதே நேரத்தில் தன்னையும் எந்த ஒரு நிலையிலும் வந்தவர்களின் நட்பினால் மாசு படுத்திக் கொள்ளாமல் நெருப்பைப் போல வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். போடப்படும் பொருளைப் பொறுத்தே நெருப்பின் ஜுவாலையும் இருக்கும் என்பதைப் போலவே இறைவன் நினைப்பும் நம்முள் அதிகம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நாம் தியானிப்பதை இன்னமும் பக்குவப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே அது கற்றுத் தந்த பாடம்.

காற்று - அனைவரும் உயிர் வாழத் தேவையான பிராண வாயுவை தந்தபடியும் அதே நேரத்தில் தன்னையும் மாசுப் படுத்திக் கொள்ளாமல் உள்ளதே காற்று. காற்றை நாம் மாசு படுத்தினாலும் அது அவற்றை எங்கோ ஒரு மூலைக்கு தள்ளிப் கொண்டு போவது போல தான் போகும் பாதையில் சென்று கொண்டே இருக்கின்றது. காற்றை இங்கு நில் என்றோ, அங்கு போ என்றோ கூற முடியாது. சுதந்திரமாக எங்கு வேண்டுமானாலும் காற்றினால் செல்ல முடிகின்றது. மலர்கள் தரும் மணத்தையும் மற்ற மணங்களையும் தன் மீது அமர்ந்தபடி வரவிட்டாலும் சற்று நேரத்திலேயே பட்டற்ற நிலைக்கு சென்று விடுவது போல அவற்றை அது விலக்கி விடுகின்றது. அது போலத்தான் ஒரு யோகியும் மற்றவர்களால் பாதிக்கப்படாமல் பட்டற்ற நிலையில் உள்ள காற்றைப் போல சுதந்திரமாக திரிந்தலைந்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதை அதனிடம் இருந்து பாடமாகத் தெரிந்து கொண்டேன்.

சிலந்தி - சிலந்தி தன் வாயில் இருந்தே நூலைப் போன்ற இழைகளை வெளித் தள்ளி மெல்ல, மெல்ல வலையைப் பின்னி அதற்குள்ளேயே தானும் அமர்ந்தபடி விளையாடியபடி இருந்து கொண்டு இருந்தாலும் பின்னர் தானே அந்த இழைகளை மீண்டும் விழுங்கி விடுகின்றது. இது எதை

உணர்த்துகின்றது எனில் அளவுக்கு அதிகமாக சிருஷ்டியை படைக்கும் பரமாத்மனும் தான் படைத்த சிருஷ்டியை மீண்டும் சம நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே படைத்த சிருஷ்டியை, எப்படி ஒரு சிலந்தியை தான் படைத்த இழைகளை விழுங்கி விடுகின்றதோ அது போல அவ்வப்பொழுது அழிக்கின்றான். தான் போதித்ததை தன்னுள் இருந்து விலக்கி விடாமல் தன்னுள் மீண்டும் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஞானம் சிலந்தியிடம் இருந்தே எனக்குக் கிடைத்தது”.

தத்தாத்திரேயர் கூறக் கூற, என்ன தத்துவம், என்ன தத்துவம் என்று வியந்தபடி அவற்றை கேட்டுக் கொண்டு ஆனந்தமாக அமர்ந்திருந்தான் யது குலமன்னன். தத்தாத்திரேயர் தொடந்து கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

“பிங்களை என்ற வேசி -- இந்தக் கதையைக் கேள். முன் ஒரு சமயம் ஒரு உத்தமமான மன்னன் ஒருவனின் ஆட்சியில் இருந்த பூமியில் வாழ்ந்து வந்தவள் பிங்களை என்ற ஒரு பெண். தன் உடலை விற்ப்பை வளமான வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு வந்தாள். தினமும் அவளைத் தேடி பலர் வருவார்கள். இப்படியான ஒரு வாழ்க்கையை அவள் ஓட்டிக் கொண்டு இருக்கையில் எதோ ஒரு காரணத்தினால் அவளுக்கு ஒரு நாள் எந்த வாழ்க்கையாளரும் வரவில்லை. இரவு வெகு நேரம் கண் விழித்து அமர்ந்து இருந்தவள் எவரும் வரவில்லை என்பதைக் கண்டதும் மனம் சோர்வு அடைந்தாள். காமம் தலைக்கேறி அமர்ந்து இருந்தவள் அலுப்பு நேரிட உறங்கிவிட்டாள். அலுப்பினால் உறங்கி விட்டவள் உள்ளத்தில் இருந்த காமம், என்றும் அல்லாமல் அன்று மெல்ல மடியத் துவங்கியது. உறக்கம் வராமல் படுத்தவள் யோசனை செய்யலானாள். யோசனை செய்யச், செய்ய அவளுக்கே அவமானமாகியது. ஒன்றும் இல்லாத ஜடமான இந்த தசைகளையும் சதைகளையுமா இத்தனை நாளும் மற்றவர்களுக்கு இரையாக்கி என் வாழ்க்கைக்கு தேவையானவற்றைப் பெற்று வந்தேன்?

உடம்பின் உள்ளே செல்லும் அனைத்துமே மறுநாள் அசுத்தமாக அல்லவா வெளியேறுகின்றது. சேச்சே.. .. என்ன காரியம் செய்து வந்து இருக்கின்றேன், இதுவரை சம்பாத்தித்தது போதும். யாருக்காக இந்த உடலை மற்றவர்களை சீண்ட விட வேண்டும், இனி இந்த உடலை விற்பது பாவச் செயல் என ஒருவரும் வராத அந்த இரவில் அலுத்துக் கொண்டாள். மனம் அமைதி அடைந்தது. ஆழ்ந்த உறக்கம் வந்தது, உறங்கி விட்டாள். மறு நாள் முதல் அந்தத் தொழிலை முற்றிலும் விட்டுவிட்டு வந்தவர்களைத் திருப்பி அனுப்பினாள். கனத்திருந்த இதயத்தில் பாரம் குறைந்து அமைதியாக இருந்ததை உணர்ந்து கடவுள் பக்தி கொண்டு வாழ்ந்து வரலானாள். இது கற்றுத் தந்த பாடம் என்ன? உள்ள மட்டும் போதும் என்று திருப்தி கொண்டு இருந்தவாறு அளவு கடந்து வைத்திருக்கும் ஆசைகளைத் துறந்து விடு, மனதுக்கு அமைதி கிடைக்கும் என்பதே.

சந்திரன் -- இயற்கையின் நியதியினால் சந்திரன் தேய்ந்து மீண்டும் வளர்கின்றது. தேய்வதும் மீண்டும் வளர்வதும் ஒரு மாயை. வளர்பிறையிலும் தேய் பிறையிலும் சந்திரன் அழிகின்றதா என்றால் அது இல்லை. அதன் பிம்பம் மட்டும் மறைந்திருந்து வெளி வருகின்றது. சந்திரன் அழியவில்லை. அதன் தோற்றம் மட்டுமே மாறுபடுகின்றது. ஆகவே உடலின் தோற்றம் எப்படி மாறுபட்டாலும் அதற்குள் உள்ள ஆத்மா அதனால் மாறுதல் அடைவது இல்லை எனப் புரிந்தது. ஒரு யோகியும் அப்படித்தான் தன் மனதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கூரியன் -- அனைத்து உலகிலும் தோன்றுவது ஒரே ஒரு கூரியனே. அதைச் சுற்றி ஓடிக் கொண்டு இருக்கும் பூமியில் இருந்து நீரை மேலிழுத்தும் கிரகித்துக் கொண்டும் இருந்தாலும் அதை தன்னுடனேயே வைத்துக் கொண்டு விடாமல் நியதிகளுக்கு ஏற்ப தக்க சமயத்தில் அதை மீண்டும் நீராகவே மாற்றி மழை என்ற பெயரில் பூமிக்கே திருப்பித் தருகின்றதைப்

போலவே, யோகியும் நல்லவற்றை பல இடங்களிலும் கிரகித்துக் கொண்டு அதன் மீது பற்று கொண்டு விடாமல் தன்னிடம் வந்து அடைக்கலம் ஆகும் மற்றவர்களின் நல் வாழ்க்கைக்கு தேவைப்பட்ட பொழுது போதனை செய்த வண்ணம் இருக்க வேண்டும்.

ஆகாயம் -- ஆரம்பமும் முடிவும் தெரியாமல் உலகெங்கும் படர்ந்து விரிந்துள்ள ஆகாயத்தைப் பார். படர்ந்து விரிந்துள்ள ஆகாயம், தன் மீது தவழ்ந்து செல்லும் காற்றாலோ, மின்னல், மழை மற்றும் இடிகளாலோ எந்த காலத்திலாவது தன் உருவை மாற்றிக் கொண்டதா? என்றும் அமைதியாக நின்ற வண்ணம்தான் உள்ளது. அது போலத்தான் எந்த நிலைகளிலும் எதன் மீதும் பற்று கொண்டு விடாமல் நம் ஆத்மாவையும் அப்படி பற்றின்றி வைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதை அதன் மூலமே உணர்ந்தேன்.

கடல் -- கடலைப் பார்.....கடலின் ஆழம் எத்தனை என்பதோ, அதற்குள் என்ன பொருள் இருக்கின்றது என்பதோ அதில் முழுக்கிப் பார்த்தால் ஒழிய வெளியில் ஒன்றும் தெரியாது. கடலின் அடியில் பாறைகளும் உண்டு, பலவித இரத்தினங்களும் உண்டு. விதவிதமான ஜீவன்களும் உண்டு. எத்தனை ஆறும், நதிகளும் வந்து அதனுடன் கலந்தாலும், அதனுள் எந்தப் பொருட்களை வீசி எறிந்தாலும் தன்னை அதனால் மாற்றிக் கொள்ளாமல் தன் மீதே அந்தப் பொருட்களை மிதக்க விட்டும், தன் காலடியில் அதைத் தள்ளி வைத்து விட்டும், மிதப்பவற்றை மெல்ல மெல்ல கரையில் தள்ளியும் விடுகின்றது. அப்படித்தான் ஒரு யோகியும் இருக்க வேண்டும் . தன்னைப் பற்றிய உண்மையை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமலும், மற்ற சுக போகங்களில் தன்னை இழந்து விடாமலும் இருந்து கொண்டு தேவையற்றவற்றை விலக்கி வைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதையும் அதன் மூலமே தெரிந்து கொண்டேன்”

மலைப் பாம்பு - மலைப் பாம்பைப் பார். அது இறை தேடி இடமிடமாக அலைவது இல்லை. தன்னிடம் வந்து சிக்கும் பிராணிகளை விழுங்கி விட்டு பல நாட்கள் ஒன்றும் கிடைக்காவிடிலும் பசியோடு படுத்துக் கிடக்கின்றது. கிடைத்த இரையை சாப்பிடுகின்றது. பிராணிகளைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலைவதில்லை. அது போலத்தான் கிடைத்ததை உண்டு கொண்டு ஆத்ம திருப்தியுடன் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பது பாடமாகக் கிடைத்தது.

புறா -- இந்தக் கதையைக் கேட்டால் சம்சார பந்தம் என்பது என்ன என்று புரியும். ஒரு காட்டில் புறா ஒன்று தன் மனைவி, குழந்தைகளுடன் ஆனந்தமாக வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தது. குழந்தைகள் பிறந்ததை எண்ணி மிகவும் மகிழ்சியுற்ற புறா அவை எழுப்பும் கூச்சலில் தன்னை மறந்து லயித்திருக்கும். அப்படி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்த ஒரு நாள் அந்த புறாக் குஞ்சுகளை தன் வலையில் சிக்க வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டான் ஒரு வேடன். குழந்தைகள் தவிப்பதைக் கண்ட பெண் புறாவோ அவற்றைக் காப்பாற்ற முடியாமல் தவித்து அழுதது. முடிவாக அவற்றைக் காப்பாற்ற முடியாவிடிலும் அவற்றுடன் சேர்ந்தாவது இருக்கலாம் என்ற குழந்தைகளின் மீதான பாசத்தில் தானும் சென்று அவை இருந்த அந்த வலையில் தன்னை சிக்க வைத்துக் கொண்டது. இறை தேடப் போய்விட்டு திரும்பி வந்த ஆண் புறா அந்த காட்சியைக் கண்டு கண்ணீர் விட்டு அழுதது. அதற்கும் வேறு வழி தெரியாததினால் தன் குடும்பத்தினர் படும் பாட்டைக் கண்டு அதுவும் வேடன் கையில் தானே போய் சிக்கிக் கொண்டு மரணம் அடைந்தது. இந்தக் கதை எனக்கு என்ன உணர்த்தியது தெரியுமா, குடும்ப இன்பத்தில் லயித்து இருப்பவன் காமக்ரோதங்களுக்கும் பாசத்திற்கும் தன் மனதை அடிமையாக்கிக் கொண்டு விடுவதினால் உலகப் பற்றின் மீது அறியாமல் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு விடுகின்றான். பிறப்பவன் என்றாவது இறந்தே ஆக வேண்டும் என்றாலும் காமக்ரோதங்களுக்கும்,

பாசத்திற்கும் தன்னை முழுமையாக அடிமையாக்கி வைத்துக் கொண்டு, அதுதான் தன் வாழ்க்கை என்ற குறுகிய மூடத்தனமான எண்ணத்துடன் இருந்து கொண்டு அதனால் அழிந்து விடக் கூடாது. பிறந்ததிற்கான காரணத்துக்கு நியாயம் கற்பித்த வண்ணமும் ஒருவனின் வாழ்க்கை அமைந்து இருக்க வேண்டும் என்பதே இதன் பாடம் எனப் புரிந்தது .

மீன் -- நீரில் கிடைக்கும் உணவு போதும் என்ற அளவில் மனதை வைத்துக் கொள்ளாமல், நாக்கு ருசியை அடக்க முடியாமல், தூண்டிலில் உள்ள உணவை எடுக்கப் போய் மற்றவரிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் மீனைப் போன்ற நிலையில் யோகிகள் இருக்கக் கூடாது . ஐம்புலன்களின் தடுமாற்றத்தின் முதல் ஆரம்பமே நாக்கின் ருசி. முதலில் ருசியை அடக்கி விட்டது போல அடங்குவது மனது நினைத்தாலும், ஒருவன் அறியாமலேயே அவனுக்குள் அடங்காமலேயே இருக்கும் அந்த ருசி என்ற மாயப் பேய். அதனால்தான் ஒரு விஷச் செடியை ஆணி வேருடன் பிடுங்கி எறிவது போல் நாக்கின் ருசியை அறவே ஒடுக்கி எறிய வேண்டும் என்பதே யோகிகள் முதலில் செய்ய வேண்டிய வேலை என மீன் மூலம் அறிந்து கொண்டேன் .

மான் -- மானுக்கு ஒரு குணம் உண்டு . அது இசைகளைக் கேட்டால் அந்த இன்பத்தில் மயங்கி கண் மூடிக் கொண்டு நின்று விடும் . அந்த சமயத்தில் அது வேடர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் . எத்தனையோ முனிவர்கள் ஆடல் பாடல்களில் மயங்கிப் போய் தங்களுடைய தவ வலிமைகளை இழந்தது உண்டு . ஆகவேதான் யோகி எனப்படுபவன் எந்த நிலையிலும் ஒரு கீழ்த்தரமான இசையில் தன் மனதை பறி கொடுத்து விட்டு அதில் தன்னை அடிமை படுத்திக் கொள்ளாமல் உறுதியான மனதுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதை மான் மூலம் நான் கற்றுக் கொண்டேன் .

யானை - பெண்ணாசை மிகக் கொடியது என்பதை யானையே எனக்குக்

கற்றுத் தந்தது. காட்டில் யானையைப் பிடிக்க வேடர்கள் ஒரு பெரிய பள்ளத்தைத் தோண்டி அதன் மீது இலை தழைகளைப் போட்டு முடி வைத்து விட்டு அதன் மீது ஒரு பெண் யானையின் பொம்மையை வைத்து விடுவார்கள். அந்தப் பக்கமாக வரும் ஆண் யானை அந்த பெண் யானையின் பொம்மையை பார்த்து, அது ஒரு நிஜ யானை என எண்ணிக் கொண்டு அதை அடைய நினைத்து ஓடி வரும் பொழுது பள்ளத்தில் விழுந்து விடும். அது மட்டும் அல்ல தான் ஒரு பெண் யானை மீது மையல் கொண்டு அதை பிடிக்கத் துரத்தும் பொழுது வேறு ஒரு ஆண் யானையும் அதைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தால் அதனுடன் போரிடத் துவங்கும். அந்தப் போரின் முடிவில் அவைகளில் ஒன்று மடிந்துவிடும். அழிவும் பெண்ணால் வரும் என்னும் பொழுது பெண் ஆசையை அடக்குவது அவசியம் அல்லவா, ஆகவே ஒரு யோகி பெண்ணை பார்த்து மயங்குவது தற்கொலைக்கு சமம் என்ற தத்துவத்தை யானை எனக்குக் கற்றுத் தந்தது.

குழந்தை - கள்ளம் கபடம் அற்றது அற்றது ஒரு குழந்தை. அதனால்தான் குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று என்கின்றனர். அதற்கு இன்பமோ, துன்பமோ எதுவும் தெரியாது. அன்னையிடம் பால் பருகும் அதற்கு தேவை தன்னுடன் எவராவது இருக்க வேண்டும், தன்னுடன் விளையாடிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். அவ்வளவே. அதில்தான் அது இன்பத்தைக் காண்கின்றது. கவலை அற்ற வாழ்க்கை அது. அப்படித்தான் ஒரு யோகியும் குழந்தையைப் போல கவலை இன்றி இருக்க வேண்டும் என்பதை குழந்தை எனக்குக் காட்டியது.

தேனி - சுறுசுறுப்புக்குத் தேனியைக் கூறினாலும் அதன் குணங்கள் கவனிக் கப்பட வேண்டியவை. பல் வேறு இடங்களிலும் உள்ள பூக்களில் இருந்து அந்த மலர்களை சிதைக்காமல் அதில் உள்ள தேனை மட்டும் சிறிது உண்ட பின் அதுவும் போதாது என இன்னமும் எடுத்து வந்து ஒரு

இடத்தில் அதை சேமித்து வைக்கின்றது. அத்தனை பாடுபட்டும் கஷ்டப்பட்டும் சேகரித்து வைத்த தேனை தேன் எடுப்பவன் புகை மூட்டி தேனிகளைத் துரத்திய பின் தேனை எடுத்துக் கொண்டு சென்று விடுகின்றான். இது கற்றுத் தந்த பாடம் என்ன தெரியுமா, ஒரு யோகி அன்றாடம் தேவைப்படும் அளவில் மட்டும் பிட்சையை எடுத்து உண்டபடி இருக்க வேண்டும், மறு நாளுக்கென சேர்த்து வைக்கலாகாது. பல பூக்களில் இருந்து தேனிகள் தேனை எடுத்து சாப்பிடுவது போல பல இடங்களில் இருந்தும் அனைத்து நல்ல விஷயங்களை கற்று அறிந்து கொண்டும், அதில் உள்ள விஷயத்தைக் ஒவ்வொன்றாகப் படித்து தனக்குள் கிரகித்துக் கொண்டும் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

விட்டில் பூச்சி – விட்டில் பூச்சி என்ன செய்கின்றது தெரியுமா, எங்கு ஜுவாலைத் தோன்றினாலும் அந்த மின்மினுக்கும் தோற்றத்தில் மோகமுற்று அதன் அழகில் மயங்கி அதன் அருகே ஓடிச் சென்று அதிலேயே விழுந்து மடிகின்றது. இது கற்றுத் தரும் பாடம் என்னவென்றால் நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு செல்லும் பெண்களின் வெளி அழகில் மயங்கி மோகம் கொண்டு அழிந்து விடாதே.

இப்படி பல்வேறு உதாரணங்களைக் காட்டியபடி தனக்கு குரு என்பவர்கள் எவர் எவர் என கூறிக் கொண்டு இருந்ததை, இடையிடையே சற்று நிறுத்திய பின் மீண்டும் தத்தாத்திரேயர் தொடர்ந்து கூறலானார்.

தேன் சேகரிப்பவன் -- தேன் எடுப்பவன் தன்னை முழுமையாக ஒரு போர்வையினால் போர்த்திக் கொண்டு புகையைக் கிளப்பி விட்டு தேனிக்களைத் துரத்திய பின் தேன் கூட்டை எடுத்துச் சென்று தேனை எடுக்கின்றான். அப்படிச் செய்யாமல் தேன் கூட்டை நெருங்கினால் வந்தவனை தேனிக்கள் கடித்துக் குதறி துரத்தி விடும். ஆகவே தானும்

அனுபவிக் காமல் பிறருக்கும் கொடுக்காமல் சொத்து சேர்த்து வைத்தால் இப்படித்தான் தேன் சேகரிப்பவன் போன்று எவனாவது வந்து அனைத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டு போய் விடுவான் என்ற உண்மை தெரிய வந்தது.

சிறு பறவை - ஒரு சிறிய பறவை ஒரு மாமிசத் துண்டை கவ்விய வண்ணம் பறந்து கொண்டு இருந்தது. அதைக் கண்ட ஒரு பெரிய பருந்து அந்த சிறு பறவையை பிடிக்க துரத்தி வந்ததும், புத்திசாலித்தனமான அந்த சிறு பறவை தன் வாயில் இருந்த மாமிசத் துண்டை கீழே போட்டுவிட அந்தப் பெரிய பருந்து சிறு பறவையை விட்டு விட்டு மாமிசத் துண்டை எடுக்க ஓடியது. ஒரு பொருளை நாம் வைத்துக் கொண்டால் அதனால் நமக்கு தீமையே வரும் என்று தெரிய வந்தால், அதன் மீது ஆசை கொண்டு அலைவதை விட அதை தவிர்த்து விடுவதே நலம் என்ற படிப்பினை அதன் மூலம் கிடைத்தது.

அம்பு செய்பவன் --அம்பு செய்பவனைப் பார்த்தாயானால் அவன் அதில் தன்னுடைய முழு கவனத்தையும் செலுத்திச் செய்வது தெரியும். போரில் அம்புகள் எய்பவனின் கவனம் முழுவதும் எதிராளியிடம் இருந்து வரும் அம்பை பார்த்தபடி நிலையாக அதை எதிர் கொண்டு அழிக்கும் விதத்தில் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட நிலையான மனதுடன் இருந்து கொண்டு இறை வழிபாடு கொண்டால் கலக்கமற்ற மனநிலை பெறலாம் எனப் புரிந்து கொண்டேன்.

பாம்பு -- பாம்பைப் பார் அது ஒரு இடத்திலும் நிலையாக தங்காமல் அங்கும் இங்கும் அலைந்து கொண்டு எறும்புப் புற்றிலும் பள்ளத்திலும் போய் வசிக்கும். அது மட்டும் அல்ல அது எப்பொழுதுமே மிகவும் எச்சரிக் கையோடு இருக்கும். அது போலத்தான் ஒரு யோகியும் தனக்கென ஒரு தனி இடத்தில் தங்காமல், அங்கும் இங்கும் சென்று கொண்டு

கோவில்களிலும், குகைகளிலும் வசித்தபடியும் இருக்க வேண்டும் எனப் புரிந்து கொண்டேன்.

புழு -- ஒரு வகையான வண்டு தன் புழுவை கூட்டில் வைத்துவிட்ட பின் மீண்டும் மீண்டும் அங்கு வந்து சப்தம் செய்தபடி இருக்கும். அது செய்யும் சப்தத்தினால் பயந்து போன புழு அந்தக் கூட்டை விட்டு வெளியே வராமல் அங்கேயே தங்கி இருக்கும். மெல்ல மெல்ல அந்தப் புழு ஒரு வண்டாக மாறும் வரை பெரிய வண்டு அப்படிக்க கத்திக் கொண்டே இருக்கும். அது போலவே பக்தி பூர்வமாகவும் நிலையாகவும் கடவுள் மீது பயம் கொண்டு பக்தி செலுத்தி வந்தால் நம் உள்ளமும் பக்தி மார்கத்தில் மாறும் என்பதே அது தந்தப் பாடம்.

சிறுமி - திருமண வயதை எட்டிய ஒரு பெண் தானியம் திரட்டிக் கொண்டு இருக்கையில் அவள் போட்டிருந்த கை வளையல்கள் சப்தம் போட்டன. அப்படி சப்தம் வருவதைத் தவிர்க்க அவள் எல்லா வளையல்களையும் எடுத்து விட்டு இரண்டு வளையல்களை மட்டும் அணிந்து கொண்டு வேலை செய்யத் துவங்கினாள். அந்த இரண்டு வளையல்களும் கூட ஒன்றுடன் ஒன்று உராசித்துக் கொண்டு சப்தம் தரத் துவங்க, ஒரே ஒரு வளையல் மட்டும் போதும் என்று எண்ணிய வண்ணம் ஒற்றை வளையலை மட்டும் போட்டுக் கொண்டு சப்தம் வராமல் வேலை செய்தாள். அது போலத்தான் யோகியும் தன்னைச் சுற்றிலும் அதிகமானவர்கள் இருந்தால் குழப்பமே உண்டாகும் என்ற உண்மையை புரிந்து கொண்டு, தனியாகவே தான் இருந்து கொண்டு தன் கடமையை நிலையாகக் செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்ற நியதியைத் தெரிந்து கொண்டேன்.”

தத்தாத்திரேயர் தொடர்ந்து கூறலானார், “மன்னா இந்த உடலே ஒரு மாயை. நம் உடல் முழுவதும் படர்ந்து உள்ள அங்கங்கள் போதாது என்று

அளவற்ற ஆசைகளையும் நாம் பெருக்கிக் கொள்கின்றோம். நமக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் இந்த உடல் கொண்டுள்ள காமக் குரோத இச்சைகளே காரணம். இருக்கும் ஒரு உடல் போதாது என்று ஒவ்வொருவரும் நான், எனக்கு, என்று தன்னுடன் மனைவி, மக்கள், சம்பத்து என்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பெருக்கிக் கொண்டே போகின்றனர். இன்று உள்ள இந்த உடல் நாளை இருக்காது என்பதே உண்மை எனத் தெரிந்தும் உடலுக்கு பல்வேறு வகைகளினால் ஆன சுகம் தேவைப் படுகின்றது. அதனால்தான் மாயையான இந்த உடலின் மீது பற்றை விலக்கி விட்டு, ஆசைகளையும் அழித்து விட்டு நான், எனக்கு என்ற அகந்தையை விட்டு விட்டு எல்லாமே அந்த பரப்பிரும்மன் என்று நான் இருக்கின்றேன். அனால்தான் என்னால் எந்தவித அச்சமும் இன்றி, ஆசையும் இன்றி, உலகப் பற்றும் இன்றி இத்தனை சுதந்திரமாத் திரிந்து அலைய முடிகின்றது”.

தத்தாத்திரேயர் கூறிய அனைத்தையும் கவனத்துடன் கேட்ட வண்ணம் இருந்தவன் கண்ணில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தது. மன்னன் இப்பொழுது அவரைப் பற்றி முழுவதுமாகத் தெரிந்து கொண்டான். தடாலென அவர் காலடியில் விழுந்து வணங்கினான். “ அற்புதம் , ஐயா அற்புதம் இனியாவது உங்களின் இந்த மாறு வேடத்தைக் களைந்து விட்டு உண்மையில் நீங்கள் யார் என இப்பொழுதாவது கூறுங்கள்” என மன்னன் அவரிடம் வேண்டிக் கொள்ள அவன் முன் தன் சுய உருவில் தோன்றினார் தத்தாத்திரேயர். வாழ்க்கை என்பது என்ன, அதில் எப்படி தன்னை அடக்கிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்ற பாடத்தைப் தத்தாத்திரேயரிடம் இருந்துப் பெற்ற யதுகுல மன்னனும் மனதில் தெளிவு பெற்றான். அதன் பின் அந்த மன்னனும் தத்த பக்தனாகவே மாறி வாழ்நாள் முழுவதும் மன அமைதி பெற்று வாழ்ந்து வந்தான்.